

Головня А. В.,
кандидат філологічних наук, доцент,
доцент кафедри англійської мови технічного спрямування №2
Національного технічного університету України
«Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»
<https://orcid.org/0000-0002-0478-264X>

Коваленко С. С.,
студентка магістратури
кафедри англійської філології і перекладу
гуманітарно-мистецького факультету
Національного університету «Київський авіаційний інститут»
<https://orcid.org/0009-0007-1398-655X>

СТРАТЕГІЇ ПЕРЕКЛАДУ РОЗМОВНОГО МОВЛЕННЯ У СУЧАСНІЙ АНГЛОМОВНІЙ ПРОЗІ (НА МАТЕРІАЛІ РОМАНІВ САЛЛІ РУНІ ТА ЇХНІХ УКРАЇНСЬКИХ ПЕРЕКЛАДІВ)

Анотація. Стаття присвячена дослідженню лінгвопрагматичних і стилістичних особливостей відтворення розмовного мовлення у сучасній англійській художній прозі на матеріалі романів ірландської письменниці Саллі Руні та їхніх українських перекладів. Актуальність дослідження зумовлена зростанням інтересу до проблем художнього перекладу, передачі авторського ідіостилу та збереження прагматичного потенціалу діалогічного мовлення. Розмовне мовлення розглядається як важливий компонент індивідуального стилю письменниці, що реалізується на лексичному, синтаксичному та прагматичному рівнях і забезпечує природність комунікації між персонажами. Матеріалом дослідження стали англійські оригінали романів Саллі Руні та їхні українські переклади. Для досягнення поставленої мети використано методи контрастивного аналізу, дискурс-аналізу, описового, стилістичного та кількісного аналізу. У роботі систематизовано основні перекладацькі стратегії, зокрема пряме збереження форми, функціональну заміну, стилістичну компенсацію та нейтралізацію, а також визначено особливості й частотність їх застосування. Особливу увагу приділено перекладу дискурсивних маркерів, маркерів хеджингу, еліптичних і парцельованих конструкцій, повторів, пауз та інших засобів імітації природного усного мовлення. Проаналізовано способи збереження прагматичного підтексту, емоційної експресивності та комунікативного ефекту в умовах специфічного авторського пунктуаційного оформлення діалогу. Результати дослідження засвідчили, що успішне відтворення розмовного мовлення потребує комплексного підходу, який поєднує збереження функціональної ролі мовних засобів із дотриманням норм української мови та забезпеченням еквівалентного читачького сприйняття. Отримані результати можуть бути використані у подальших дослідженнях художнього перекладу, а також у практиці підготовки майбутніх перекладачів і філологів.

Ключові слова: розмовне мовлення, художній переклад, перекладацька стратегія, дискурсивний маркер, еліipsis, прагматична еквівалентність, хеджинг.

Постановка проблеми. Однією з провідних тенденцій розвитку сучасної англійської художньої прози є активне використання розмовного мовлення як важливого засобу створення психологічної достовірності персонажів та моделювання природної міжособистісної комунікації. Художній текст дедалі більше орієнтується на відтворення живої мовленнєвої взаємодії, унаслідок чого традиційні літературні норми поступаються місцем елементам усного дискурсу: неповним реченням, дискурсивним маркерам, сленговим одиницям, мовним паузам, повторюваним конструкціям та імпліцитним змістом. Така тенденція характерна для творчості багатьох сучасних письменників, однак особливо яскраво вона реалізується у романах Саллі Руні, де розмовне мовлення стає визначальною ознакою авторського стилю.

Відтворення подібних мовних явищ у перекладі є одним із найскладніших завдань сучасного художнього перекладу. Перекладачеві необхідно не лише передати денотативний зміст висловлювання, а й забезпечити збереження його прагматичної функції, емоційної насиченості, соціокультурних конотацій та індивідуальної мовної характеристики персонажів. Особливого значення ця проблема набуває в умовах активного розвитку українського художнього перекладу та зростання інтересу до сучасної англійської літератури, що зумовлює необхідність удосконалення теоретичних засад і практичних підходів до перекладу розмовного мовлення [1, с. 54].

Практичне значення дослідження полягає у можливості використання його результатів під час підготовки майбутніх перекладачів, викладання дисциплін із теорії та практики художнього перекладу, стилістики англійської мови й перекладознавства, а також у практичній діяльності перекладачів художньої літератури.

Проблематика розмовного мовлення традиційно перебуває в центрі уваги стилістики, прагмалінгвістики та перекладознавства. Теоретичне підґрунтя дослідження становлять

праці Дж. Остіна та Дж. Серля, присвячені теорії мовленнєвих актів, відповідно до якої будь-яке висловлювання виконує певну комунікативну дію [2; 3]. Важливий внесок у розуміння механізмів міжособистісної комунікації зробив Г. П. Грайс, сформулювавши принцип кооперації та систему комунікативних максим, порушення яких породжує імплікатури та приховані смисли [4, р. 22–40].

Лексико-стилістичні та синтаксичні особливості розмовного мовлення досліджували Л. П. Єфімов, О. А. Ясінецька, Д. Крістал, Дж. Ліч, М. Шорт, М. Галлідей, Р. Хасан та інші науковці, які розглядали розмовність як складний багаторівневий феномен, що поєднує мовні, комунікативні та соціокультурні характеристики [5; 6; 7; 8]. Значний внесок у розвиток сучасного перекладознавства зробили В. І. Карабан, І. В. Корунець, Ю. Найда, М. Бейкер та інші, які обґрунтували принципи функціональної еквівалентності, прагматичної адаптації та перекладацьких трансформацій [9; 10; 11; 12].

Останніми роками спостерігається зростання наукового інтересу до творчості Саллі Руні як однієї з найяскравіших представниць сучасної англomовної літератури. Дослідники аналізують особливості її художнього стилю, проблематику міжособистісної комунікації, функціонування мовчання, мінімалізму та психологічної достовірності діалогів. Проте більшість наукових праць присвячено літературознавчим аспектам її творчості, тоді як комплексний аналіз перекладацьких стратегій відтворення розмовного мовлення в українських перекладах романів письменниці залишається недостатньо розробленим. Недостатньо дослідженими є також питання взаємодії лексичних, синтаксичних і прагматичних трансформацій у процесі перекладу та їхнього впливу на збереження індивідуального авторського стилю.

Метою статті є комплексний аналіз стратегій перекладу розмовного мовлення у сучасній англomовній прозі на матеріалі романів Саллі Руні та їх українських перекладів, а також визначення основних закономірностей відтворення лексичних, синтаксичних і прагматичних особливостей розмовного дискурсу засобами української мови.

Для досягнення поставленої мети передбачено вирішення таких **завдань**: охарактеризувати основні мовні ознаки розмовного мовлення у сучасній англomовній прозі; визначити особливості функціонування розмовних елементів у романах Саллі Руні; проаналізувати найбільш продуктивні перекладацькі стратегії, застосовані в українських перекладах; встановити взаємозв'язок між вибором перекладацьких трансформацій та збереженням прагматичного потенціалу художнього тексту.

Виклад основного матеріалу. Розмовне мовлення є одним із ключових компонентів мовної організації сучасної художньої прози, оскільки забезпечує природність комунікації, сприяє розкриттю психологічних характеристик персонажів та формує загальну стилістичну своєрідність художнього твору. На відміну від спонтанного усного мовлення, яке виникає без попередньої підготовки, художній діалог є результатом свідомої авторської організації мовного матеріалу. Його завдання полягає не у буквальному відтворенні реального спілкування, а у створенні переконливої ілюзії природної комунікації, що забезпечує високий рівень художньої достовірності тексту [8, с. 67]. Саме тому розмовне мовлення у художній літературі розглядається як особлива стилістична категорія, у якій поєд-

нуються ознаки живої усної комунікації та художньої умовності [13, с. 48].

Особливо виразно ця тенденція простежується у творчості Саллі Руні, романи якої характеризуються максимальною наближеністю мовлення персонажів до природного повсякденного спілкування. Діалоги письменниці побудовані на використанні коротких реплік, синтаксично неповних конструкцій, дискурсивних маркерів, пауз, повторів та імпліцитних смислів, що формують ефект безпосередності комунікації [14, с. 916–921]. Дослідники творчості письменниці наголошують, що мінімалістичний стиль Руні не є ознакою мовної простоти, а виступає художньою стратегією, спрямованою на максимально точне відтворення внутрішнього світу персонажів через особливості їхнього мовлення [15, с. 174].

Однією з найхарактерніших ознак розмовного мовлення у романах Саллі Руні є активне використання дискурсивних маркерів. У сучасній прагмалінгвістиці вони розглядаються як мовні одиниці, що не тільки передають предметне значення, скільки організовують процес комунікації, сигналізують про ставлення мовця до висловленого, забезпечують зв'язність мовлення та підтримують контакт між співрозмовниками [16, с. 84]. До найпоширеніших англійських дискурсивних маркерів належать *well, like, you know, I mean, sort of, kind of, anyway, right*, функціональне навантаження яких визначається конкретною мовленнєвою ситуацією.

Наприклад, у романі *Normal People* Коннелл говорить:

I do like you, like, a lot [17, р. 8].

У цьому фрагменті перше *like* реалізує своє пряме лексичне значення («подобатися»), тоді як друге виконує функцію дискурсивного маркера, передаючи вагання, емоційне напруження та невпевненість мовця. Саме ця подвійна функція створює значні труднощі для перекладача, оскільки буквальне відтворення обох одиниць українською мовою призводить до втрати природності мовлення.

В українському перекладі цей фрагмент передано шляхом функціональної заміни дискурсивного маркера, що дозволяє зберегти комунікативний ефект репліки без механічного копіювання структури оригіналу. Подібне рішення відповідає принципу функціональної еквівалентності, відповідно до якого переклад повинен відтворювати насамперед прагматичний ефект висловлювання, а не його формальну будову [10, с. 231; 18, с. 97].

Однією з найбільш характерних рис розмовного мовлення у прозі Саллі Руні є використання дискурсивних маркерів, які забезпечують природність комунікації та відображають психологічний стан персонажів. У сучасній лінгвістиці дискурсивні маркери визначаються як мовні одиниці, що не несуть самостійного предметно-логічного значення, але виконують важливі прагматичні функції: структурують висловлювання, сигналізують про ставлення мовця до повідомлення та регулюють взаємодію між співрозмовниками [16, с. 84]. До найуживаніших маркерів англійського розмовного мовлення належать *well, like, you know, I mean, sort of, kind of, anyway, right*, які активно функціонують у мовленні персонажів романів Руні.

Особливість перекладу дискурсивних маркерів полягає в тому, що між англійською та українською мовами відсутня повна функціональна відповідність таких одиниць. Наприклад, англійський маркер *you know* може передавати прохання про підтримку контакту, сигналізувати про спільність досвіду

співрозмовників або використовуватися як засіб пом'якшення категоричності висловлювання [19, с. 63]. В українській мові його буквальний відповідник «ти знаєш» далеко не завжди звучить природно, тому перекладач змушений вдаватися до функціональної заміни або навіть опущення маркера. Як зазначає В. І. Карабан, під час перекладу розмовного мовлення пріоритетним є збереження комунікативного ефекту, а не формальної структури висловлювання [9, с. 214].

У романі *Conversations with Friends* персонажі часто використовують маркери невпевненості та вагання, що відображають складність міжособистісних стосунків і психологічну невизначеність героїв [20]. У таких випадках український переклад демонструє тенденцію до функціональної адаптації, коли прагматичний ефект передається іншими мовними засобами. Подібна стратегія відповідає концепції динамічної еквівалентності Ю. Найди, відповідно до якої переклад повинен викликати в адресата реакцію, максимально наближену до реакції читача оригіналу [12, с. 159].

Не менш важливу роль у формуванні розмовного стилю відіграє сленгова лексика. На відміну від дискурсивних маркерів, сленг має яскраво виражене соціальне та культурне забарвлення, тому його переклад нерідко супроводжується труднощами, пов'язаними з відсутністю прямих відповідників у мові перекладу. Дослідники перекладу художнього сленгу наголошують, що буквальне відтворення таких одиниць часто призводить до втрати їхнього стилістичного ефекту або навіть до викривлення авторського задуму [21, с. 5].

У романах Саллі Руні сленг використовується досить помірковано, що відповідає загальному мінімалістичному характеру її стилю. Авторка уникає надмірної стилістичної експресії, натомість використовує окремі лексичні маркери, які чітко сигналізують про належність персонажів до молодіжного середовища [22, с. 18]. Наприклад, вирази на кшталт *it's so fucked up, I literally can't, that's weird* або *it's kind of awful* не лише передають емоційну реакцію персонажів, а й виступають засобом їхньої соціальної характеристики [17; 20].

У процесі перекладу таких одиниць перекладачі найчастіше застосовують стратегію стилістичної компенсації. Її сутність полягає у відтворенні загального стилістичного ефекту навіть за відсутності прямого лексичного відповідника [10, с. 252]. Наприклад, англійський молодіжний сленг може передаватися за допомогою нейтральнішої лексики, якщо використання українського жаргонізму створює небажані культурні асоціації або порушує природність мовлення персонажа. Такий підхід дозволяє зберегти баланс між еквівалентністю та читабельністю перекладного тексту.

Важливою складовою розмовного мовлення є також ідіоматичні вирази. Вони відображають національно-культурну специфіку мовної картини світу та часто становлять серйозну проблему для перекладача. Згідно з дослідженнями М. Бейкер, переклад ідіом потребує не буквального відтворення форми, а пошуку функціонального або семантичного еквівалента, здатного передати зміст і прагматичний ефект висловлювання [11, с. 72]. У випадку романів Саллі Руні перекладачі переважно використовують українські розмовні відповідники або описовий переклад, що забезпечує природність сприйняття тексту українським читачем.

Окрім лексичних особливостей, важливу роль у формуванні ефекту розмовності відіграє синтаксична організація тек-

сту. Однією з найхарактерніших рис діалогів Руні є еліпсис. Як зазначають М. Галлідей та Р. Хасан, еліпсис виступає одним із базових механізмів текстової когезії та забезпечує економність мовлення [7, с. 142]. У художньому діалозі еліптичні конструкції створюють враження спонтанності й наближають текст до реальної усної комунікації.

У романі *Normal People* короткі відповіді на зразок *Fine, Maybe, Probably not, I guess* зустрічаються надзвичайно часто [17]. Формально вони є неповними реченнями, однак у контексті комунікативної ситуації повністю зрозумілі співрозмовнику. Водночас саме ця синтаксична неповнота нерідко виконує важливу психологічну функцію: демонструє небажання персонажа продовжувати розмову, приховати власні почуття або уникнути відвертості. В українському перекладі збереження таких конструкцій є принципово важливим, оскільки їх розгортання до повних речень призводило б до втрати авторського задуму [13, с. 233].

Ще однією характерною рисою стилю Руні є парцеляція. Вона дозволяє відтворити фрагментарність мислення персонажа, передати емоційне напруження або внутрішню невпевненість. На думку дослідників експресивного синтаксису, парцеляція є одним із найефективніших засобів імітації усного мовлення у художньому тексті [23, с. 114]. Українська мова також володіє значним потенціалом для використання цього прийому, тому в більшості випадків парцельовані конструкції успішно зберігаються у перекладі.

Особливого значення у прозі Руні набуває прагматичний рівень комунікації. Відповідно до теорії мовленнєвих актів Дж. Остіна та Дж. Серля, значення висловлювання визначається не лише його лексичним змістом, а й наміром мовця [2; 3]. Герої романів Руні рідко висловлюють свої почуття прямо. Натомість вони використовують натяки, замовчування, непрямі мовленнєві акти та імплікатури, що створює багатозначність художнього тексту.

Значна частина емоційного напруження в романах письменниці виникає саме через порушення принципу кооперації, описаного Г. П. Грайсом [4, р. 22–40]. Персонажі часто уникають прямої відповіді на запитання, змінюють тему розмови або свідомо повідомляють менше інформації, ніж очікує співрозмовник. Унаслідок цього читач змушений самостійно інтерпретувати приховані смисли та реконструювати справжні наміри персонажів [24, с. 46].

Для перекладача такі ситуації становлять особливу складність, оскільки будь-яке прагнення до надмірної конкретизації може зруйнувати імпліцитність оригіналу. Саме тому у більшості випадків українські перекладачі прагнуть максимально зберегти недомовленість, характерну для авторського стилю Руні. Такий підхід дозволяє відтворити не лише зміст повідомлення, а й психологічну атмосферу твору, що є одним із головних критеріїв якісного художнього перекладу [21, с. 197].

Отримані результати свідчать, що переклад розмовного мовлення в романах Саллі Руні базується на комплексному використанні перекладацьких стратегій. Найбільш продуктивними серед них є функціональна заміна, стилістична компенсація, модуляція, конкретизація, генералізація та синтаксична перебудова. Вибір конкретної стратегії визначається не лише мовними особливостями вихідного тексту, а й необхідністю збереження прагматичної функції висловлювання, стилістичного регістру та психологічної характеристики персонажів.

Саме комплексний характер перекладацьких рішень забезпечує адекватне відтворення художньої своєрідності романів Саллі Руні в українському перекладі.

Проведене дослідження дало змогу комплексно проаналізувати особливості перекладу розмовного мовлення у сучасній англійській художній прозі на матеріалі романів Саллі Руні та їх українських перекладів. Аналіз засвідчив, що розмовне мовлення є одним із ключових компонентів індивідуального стилю письменниці, оскільки забезпечує психологічну достовірність персонажів, відображає особливості їхньої комунікативної поведінки та формує загальну художню концепцію твору. На відміну від традиційної літературної оповіді, діалоги у прозі Саллі Руні максимально наближені до природного усного мовлення, що реалізується через використання дискурсивних маркерів, еліптичних конструкцій, синтаксичної неповноти, повторів, парцеляції, непрямих мовленнєвих актів та імпліцитних смислів [14; 15; 22].

У ході дослідження встановлено, що переклад розмовного мовлення потребує комплексного врахування не лише мовної структури тексту, а й його прагматичних, стилістичних та культурних особливостей. Досягнення адекватності художнього перекладу ґрунтується передусім на збереженні комунікативної функції висловлювання, психологічної характеристики персонажів та індивідуального авторського стилю. Саме тому буквальне відтворення мовних одиниць далеко не завжди забезпечує еквівалентність перекладу, тоді як функціональний підхід дозволяє максимально точно передати авторський задум [9; 10; 18].

Результати аналізу українських перекладів романів *Conversations with Friends*, *Normal People* та *Beautiful World, Where Are You* свідчать про те, що найпродуктивнішими перекладацькими стратегіями є функціональна заміна, компенсація, модуляція, конкретизація, генералізація, синтаксична перебудова та прагматична адаптація. Використання зазначених трансформацій забезпечує збереження природності діалогів, емоційної виразності мовлення та його комунікативної ефективності. Водночас вибір конкретної перекладацької стратегії визначається особливостями мовної ситуації, жанровою специфікою твору та прагненням максимально наблизити читачке сприйняття перекладу до сприйняття оригінального тексту [10; 14].

Окрему увагу в дослідженні приділено прагматичним характеристикам художнього діалогу. Встановлено, що саме імпліцитність, непрямі мовленнєві акти та мовчання часто виступають основними носіями смислу в романах Саллі Руні. Відповідно, перекладач повинен орієнтуватися не лише на лексичний рівень тексту, а й на його дискурсивну організацію, систему міжособистісних відносин персонажів і комунікативні наміри автора. Такий підхід відповідає сучасним функціональним концепціям перекладознавства та забезпечує досягнення прагматичної еквівалентності художнього перекладу [12; 25].

Результати дослідження. Отримані результати підтверджують, що сучасний художній переклад розмовного мовлення є складним міждисциплінарним процесом, який поєднує досягнення лінгвістики, прагматики, стилістики, психолінгвістики та перекладознавства. Саме комплексний аналіз мовних явищ дозволяє забезпечити адекватне відтворення індивідуального стилю автора та зберегти художню цінність літературного твору в іншомовному культурному середовищі.

Перспективи подальших наукових досліджень убачаємо у поглибленому вивченні прагматичних аспектів перекладу сучасної англійської художньої прози, зіставному аналізі різних українських перекладів творів Саллі Руні, а також у дослідженні особливостей відтворення гендерно маркованого мовлення, молодіжного соціолекту, мовної економії та невербальних компонентів комунікації у художньому перекладі. Актуальним напрямом подальших досліджень також є використання корпусних методів аналізу художніх текстів і цифрових технологій для вивчення перекладацьких стратегій у сучасній англійській літературі.

Література:

1. Засєкін С. В. Психолінгвістичні аспекти перекладу. Луцьк: Волинський національний університет, 2010. 175 с.
2. Austin J. L. *How to Do Things with Words*. Oxford: Oxford University Press, 1962. 168 p.
3. Searle J. R. *Speech Acts: An Essay in the Philosophy of Language*. Cambridge: Cambridge University Press, 1969. 203 p.
4. Grice H. P. *Logic and Conversation*. Cambridge: Harvard University Press, 1989. P. 22–40.
5. Єфімов Л. П., Ясінецька О. А. Стилістика англійської мови і дискурсивний аналіз. Вінниця: Нова Книга, 2004. 240 с.
6. Crystal D. *The Cambridge Encyclopedia of the English Language*. Cambridge: Cambridge University Press, 2003. 499 p.
7. Halliday M. A. K., Hasan R. *Cohesion in English*. London: Longman, 1976. 374 p.
8. Leech G., Short M. *Style in Fiction*. London: Pearson Education, 2007. 402 p.
9. Карабан В. І. Переклад англійської наукової і технічної літератури. Вінниця: Нова Книга, 2004. 576 с.
10. Корунець І. В. Теорія і практика перекладу (аспектний переклад). Вінниця: Нова Книга, 2003. 448 с.
11. Baker M. *In Other Words: A Coursebook on Translation*. London: Routledge, 1992. 304 p.
12. Nida E. A. *Toward a Science of Translating*. Leiden: Brill, 1964. 331 p.
13. Литвиненко В. Ю. Діалог художнього твору як аналог усного розмовного мовлення. *Вісник Маріупольського університету. Серія: Філологія*. 2024. № 17 (30). С. 94–100.
14. Коваленко С. С., Головня А. В. Стратегії перекладу розмовного мовлення у сучасній англійській прозі (на матеріалі романів Саллі Руні та їх українських перекладів). *Scientific development in a changing world: the 5th International scientific and practical conference*. Lviv, 2026. P. 916–921.
15. Legrand C. «Blankly Performing a Memorised Task»: Sally Rooney's *Conversations with Friends* and *Normal People* in Dialogue with James Joyce's *Dubliners*. Université Rennes 2, 2020. 98 p.
16. Levinson S. C. *Pragmatics*. Cambridge: Cambridge University Press, 1983. 420 p.
17. Rooney S. *Normal People*. London: Faber & Faber, 2018. 288 p.
18. Кальниченко О. А., Полякова Ю. Ю. Теорія перекладу. Харків: ХНУ імені В. Н. Каразіна, 2017. 296 с.
19. Brown P., Levinson S. C. *Politeness: Some Universals in Language Usage*. Cambridge: Cambridge University Press, 1987. 345 p.
20. Rooney S. *Conversations with Friends*. London: Faber & Faber, 2017. 320 p.
21. Пушик Н. В. Особливості перекладу художніх творів. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. 2022. № 54. С. 195–198.
22. Barros del Río M. A. Sally Rooney's *Normal People*: The Millennial Novel of Formation in Recessary Ireland. *Irish Studies Review*. 2022. Vol. 30, No. 2. P. 176–192.

23. Чернушенко Н. М. Парцеляція як засіб експресивного синтаксису української художньої літератури. *Лінгвістичні дослідження*. 2019. Вип. 51. С. 112–119.
24. Бацевич Ф. С. Основи комунікативної лінгвістики. Київ: Академія, 2004. 342 с.
25. Munday J. *Introducing Translation Studies*. London: Routledge, 2001. 240 p.

Golovnia A., Kovalenko S. Strategies for translating colloquial speech in contemporary English-language prose: a case study of Sally Rooney's novels and their Ukrainian translations

Summary. The article examines the linguopragmatic and stylistic features of rendering conversational speech in contemporary English-language fiction based on the novels of the Irish writer Sally Rooney and their Ukrainian translations. The relevance of the study lies in the growing scholarly interest in literary translation, the reproduction of an author's individual style, and the preservation of the pragmatic potential of fictional dialogue. Conversational speech is regarded as a key component of Rooney's idiosyncrasy, functioning at the lexical, syntactic, and pragmatic levels and contributing to the authenticity of character interaction. The research corpus consists of the English originals of Rooney's novels and their Ukrainian translations. The methodological framework combines contrastive analysis, discourse analysis, descriptive, stylistic, and quantitative methods. The study identifies and systematizes the principal translation strategies employed in rendering conversational speech, including direct preservation, functional substitution, stylistic compensation,

and neutralization, while also determining their frequency and communicative effectiveness. Particular attention is paid to the translation of discourse markers, hedging devices, elliptical and parcellated constructions, repetitions, pauses, and other linguistic features that imitate spontaneous spoken communication. The analysis also focuses on preserving pragmatic implications, emotional expressiveness, and communicative impact under the conditions of Rooney's distinctive punctuation and dialogue design. The findings demonstrate that the successful translation of conversational speech requires a balanced approach that preserves the functional value of linguistic units while adapting them to the norms of the Ukrainian language and ensuring an equivalent reader response. The results of the research may contribute to further studies in literary translation, discourse analysis, and translation pragmatics. They may also be applied in the professional training of future translators and philologists, as well as in the development of translation strategies for contemporary fiction.

Key words: colloquial speech, literary translation, translation strategy, discourse marker, ellipsis, pragmatic equivalence, hedging.

Дата першого надходження статті до
видання: 13.07.2026

Дата прийняття статті до друку після
рецензування: 17.08.2026

Дата публікації (оприлюднення)
статті: 01.10.2026